

JA, ZBLEGO

AL.HEXTH

Především velké poděkování jedné osobě,
jež si nepřeje být jmenována,
a která s obdivuhodným nasazením
pomocí automatického psaní převedla
informace zaznívající zpod Hladiny
do lidem čitelné formy.

Poučení:

Tohle není ani tak samostatný příběh,
jako spíš záznam různých souvislostí.
Pro toho, kdo není obeznámen s předchozími spisky,
možná bude složitější pochopit,
o co se tu jedná.

Důrazné upozornění:

Svým způsobem
by možná bylo
nejlepší,
nečíst to vůbec.

Další varování už nebude.

Al.hexth 2021

1 – Já, Zblegd

„Ty ses dočista zbláznil ne?“ řekl mi, když jsem jen tak zlehka nadhodil, zda by šlo odposlechnout něco zpod Hladiny.

„To už dávno,“ opáčil jsem ve snaze odlehčit téma, „divím se, že sis toho všiml až dnes.“

„Víš co by to znamenalo? Nemám referenční mustř, ani nevím o někom kdo by to dělal, takže bych se to musel nějak naučit sám. A i kdyby, tak...“

Když asi po pěti minutách skončil s výčtem důvodů, proč to nejde, musel jsem mu dát za pravdu. Byla to hloupost.

„Ale byl bys možná první,“ podotkl jsem jen tak, i když už jsem nad projektem v duchu zlomil hůl.

Proti mně nastalo ticho. Pak: „Hm... první...?“

No, takže tady to máte, i s poznámkami.

*

ЛлблАлго>лАл ± L HllJlA

(Tak nějak to začalo. Na rozdíl od všeznakové a všejazykové sféry, na niž se lze napojit nad Hladinou, to co bylo slyšet zdola, zatvrzele zůstávalo v neznámé znakové soustavě. Překladateli nezbylo než spoléhal na dojmy a pocity, takže odposlechnutý text prošel výraznou, a nezdířka i značně smělou korekcí směrem ke srozumitelnosti v našich pojmech. Berme ho prosím jako hodně přibližný.)

Můj přepůvabně definovaný příteli, slyš má slova.

(Jak to vypadá, odposlechnuté informace nejspíše směřovaly ve světě pod Hladinou od někoho k někomu. Od koho tušíme, ke komu absolutně ne. Když odposlouchávající zapisovatel načal třetí láhev, opatrně připustil, že by mohlo třeba jít o Zblegdovu milenkku...)

Kde jsou ty doby, kdy jsme se ukazovali (nechávali projektovat) nad Hladinu jako otisky děsuplných představ těch titěrných, trapně rozervaných konglomerátů poslepovaných z (atomárních odpadků), jejichž životy oproti nám pouze problíknu jako jiskřička která omylem vzplane aby vzápětí bídně pohasla.

(Možná, že skutečná podoba Starodávňých, vypočobněná v jiných slavných dílech, je jen otiskem nejhroznějšých představ, vizí a nechtěňých výronů potlačovňých strňnek lidské mysli, fantazírovaná do „nám-temně-podobně“ obludňých, někdy až hroživě hmotňých

a autonomních vizí. Ale to je jen hypotéza třetí láhve. Jejím ověřování či vyvracení se zde věnovat nebudeme.)

Souhlasím s tebou, že nic a nikdo z toho prachmizerného světa nám nestojí za cílenou pozornost, ačkoli v něm žije množství entit, které si připadají svrchované a mocné. Jejich problém.

Jistě se ale shodneme, že jediné, co se nás může týkat, jsou reální mágové a vyslanci. Donedávna jsme první z nich brali jako nutné zlo, které čas od času (vyvře) v místech snížené pozornosti.

Nabyl jsem však dojmu, že za ně můžeme my sami.

Zvládnout manipulace s (fraktálově rozvětvenými vazbami) a vztahy napříč Projevenými v celé jejich hloubce se totiž ukazuje být mimo schopnost jakékoli konečné entity. To není orákulum, ale velmi volné vyjádření mnou objeveného fyzikálního zákona, o němž chci postupně (naši populaci) informovat.

Tak jako tak zůstane navždy u nás (myšleno pod Hladinou) neboť jeho jen první rozepsaný vztah leží tak daleko za hranicemi prachmizerných možností těch hanebných odpadků nad Hladinou, že si nedovedou představit ani tu vzdálenost, natož snad to, co by za ní mohlo ležet.

Čili tvrdím: reální mágové jsou projekcemi poruch našich (patrně strojů). My (vypneme, ukončíme stroj), oni se osamostatní, s úžasem si uvědomí vlastní svébytnost a už se považují za pány světa.

Zjistil jsem fakt, který dobře vypovídá o jejich nízkosti. Sami sebe pasovali do (kategorie bytostí) jež se nazývají Nezdolné. Jak jméno napovídá, má to svůj dobrý důvod. Tvrdí se, že do stejné kategorie patříme i my, Starodávni.

Zjevně netuší, že z nás vidí (jen kousek ploutve žraloka, plujícího) pod Hladinou. Přičemž to skutečné pod Hladinou je od (toho pomyslného žraloka) vzdálené asi tak, jako jsou jejich směšně pyšné kosmické koráby vzdálené od papírové šipky, kterou si poskládá jejich (mládě ve svém pokojíčku).

Přesto je pravda, že nám reálný mág může způsobit neplechu. Je totiž součástí NAŠEHO světa. Byť bývalou. Necháváme je být, nezajímají nás, pokud se nevhodně nepřipomenou. Možná bychom měli náš vztah k nim přehodnotit. Nejen že jsou schopní nás ohrozit. Dokonce nám dávají jména!

(Co jsme usoudili na základě odposlechů, jména Starodávnych jsou svým principem negleberdevrapovými /holistickými?/ symboly jich samotných. Kdo zná způsob, může si z toho jména nejspíš odvodit

vzhled, stav, minulost nebo vlastnosti dané entity až do nejmenších detailů. A možná i záměry.)

Mě, představ si, označují Blřdofkvicht Chofgluňurk Zblegd.

A ve chvíli, kdy byl jejich činností (zničen) vysoce vážený kolega (nějaké jméno), ujal jsem se nápravy rozbouřeného vztahu mezi námi a jimi.

Takže jsem řekl: -Lest úskočná vůči nám namířená bez odpovědi patřičně důrazně nikterak zůstatí nemůže a nesmí. Po jejich stopách vydám se, tenata svá znenáhla zhusta zatáhnu, a pomstu, před jejímž obrazem celé další generace děsem třásti se budou, účinně zhotovím!

Tak.

Možná tě došla zvěst, že mě Sogot s DeJane zabili. Jak vidíš, nejde o nic jiného než (neopodstatněnou pomluvu).

Rozhodl jsem se vybudovat past, která překoná všechna očekávání. S uspokojením jsem konstatoval příliv síly, již mi poskytl můj starodávný kmen, a svou temnou mocí jsem koncentroval vůli, abych nachystal lest, jež se bude ukrývat v jiném klamu než byl ten původní...

*

2 – Experiment

Atmosféra v akademické sféry na planetě Homicinga byla v nejvyšším bodě varu. Vědci Belgekhanova fyzikálního institutu právě završili sedmidenní obhajobu svého nadmíru odvážného projektu, který sliboval způsobit nepředstavitelnou revoluci v nazírání světa.

Generátor pole, které dokázalo vyhlazovat kvantovou fluktuaci prostoru, byl již před časem za přispění bezbřehých financí triliardáře Hampoljeda uveden do činnosti, a fungoval naprosto skvěle. Nynější projekt chtěl kvantovou pěnu vyrovnat úplně, a vytvořit z ní „hladinu nehybnou jako horskou tuň o měsíčné noci“, jak se nesmírně poeticky vyjádřil vedoucí projektu. A v té hladině udělat díru.

Kromě takové drobnosti, jako že by to mohlo roztrhat či zlámat kvantové smyčky, sliboval experiment zachycení nové fyzikální síly, jež dosud dříme skryta v běžném vakuu. Její detekce, ne-li snad ovládnutí, by patrně důrazně zahýbalo konstrukcí celé dosavadní fyziky.

Zatímco na planetární informační síti zuřil boj mezi zastánci a odpůrci nového pokusu, v hlubinách Belgekhanova institutu se již dokončoval monstrózní a masivně naddimenzovaný stroj, který by byl schopen tuto neuvěřitelnou operaci s prostorem provést. Největší dosavadní problém - nedostatek energie pro něco takového - se totiž znenadání zdál vyřešen: planeta Dexen-rogere nabídla teleportové zdroje, které dokázaly čerpat energii ze vzdálených lokací. Lidově řečeno, mohly transformovat energii kupříkladu přímo z nitra jakékoli přiměřeně vzdálené hvězdy. Přesto by, podle dosavadních výpočtů, takových konvertorů byly potřeba desetitisíce.

„Než budou dodány zdroje a zhotovena napájecí soustava, upřesníme fyzikální modely, abychom vyloučili že se stane něco nepřijemného. Jakákoli diskuze je jen popularizační problém,“ prohlásil vedoucí projektu na závěru tajné schůzce planetární vlády. „Nemáme jinou možnost, než plán realizovat. Když ne my, tak někdo jiný. A o tom, jakou roli hrají ti kdož nejsou první ve věcech, na nichž záleží celá existence, víme svoje.“

Vláda mlčky přikyvovala. Skutečně, v tak vyhoceném případě, který možná změní celý svět, se nedalo couvnout.

Pohledy očí vlády se pozvolna dotkly senzorů, a na videoplastickém projektoru se konkretizoval výsledek.

„Obstarejte energii a provedte,“ stálo tam šesti hlasy ze sedmi.

*

3 – Jak to vypadá zdola

(přepis)

-Ano, zatím vše podle plánu odvíjí se, potvrdil jsem, když mě dostihl dotaz náčelníka mého starodávného kmene.

Samosebou že jsem zařídil, aby se oba reální mágové o mém úmyslu dozvěděli.

A samosebou jsem počítal s tím, že budou vědět, že jsem chtěl aby se to dozvěděli.

Takzvaní reální mágové Sogot a DeJane rozjeli svou protiakci velmi dovedně. Navzdory svému hlubokému opovržení pro všechn svět nad Hladinou, jsem pociťoval při sledování jejich činnosti určitý obdiv nad virtuozitou těch titěrných bytostí. Rozprostřeli se po dalekém prostoru, takže jsem nedokázal se spolehlivou přesností zjistit, kde je jejich nejrůzněji zamaskovaný originál či kopie.

Přesto ale nebyli schopni převzít iniciativu. Všechny další části mého plánu totiž vycházely.

Hampoljed poskytl potřebnou podporu všem, kteří ji měli dostat a zmocnil se návnady se strašlivým jménem Jakcidrakcidrony Firetigrony Cipidripilampampony. Ano, ta mikroentita, o které jsem se ti kdysi zmínil, že je úmyslně vytvořenou a zachycenou poruchou. Ve světě nad Hladinou vlastně neprobuzeným reálním mágem.

Vůbec nebyla mou třetí skrytou zbraní, jak se později domnívali reální mágové. Její funkce v mnou (vycizelované bojové rovnici) byla taková, že si to myslet ale měli.

Možná ti, příteli, přijde zvláštní, vytvářet si dalšího soupeře? Nejsi sám. Jak ti chci ukázat, mé plány byly dalekosáhlé.

Takzvaný nepřemožitelný bojovník starlord Hórgandév mezitím spěl nezadržitelně k bodu, kdy bude moci být vyslán na svou finální misi, a o tom, kde jsem já sám skryt, dosud nikdo netušil ani nejmenší. Stejně jako o mých pravých záměrech.

Byl jsem zcela přesvědčen, že zvítězím.

Čas hrál pro mě.

Kdo si počká, ten se dočká.

*

4 – Čánákjika

(přepis)

První signál, že se něco děje, mě dostihl v okamžiku, kdy byl starlord Hórgandév zabit.

Moji soupeři si ve svých představách připsali první vítězství.

Ale ani to mě (nevyvedlo z konceptu).

Na řadě bylo zničení avatara jménem Hampoljed. Oni si víc a víc mysleli, že vyhrávají. Má (šachová oběť figur) jim zaslepila rozum. Nedivím se. Jsou tak ubozí!

Přesto jsem musel i proti své vůli obdivovat, jak složitý plán dokázaly ty titěrné existence zkonstruovat. Dokonce předpokládaly mou reakci. Nicméně na to, (aby předpokládaly, že budu předpokládat, že oni budou předpokládat) mé reakce, již jejich obzory zcela zákonitě nedostačovaly.

Souvislost mezi zánikem Hórgandévovým, smrtí Hampoljedovou a mou existencí mi byla jasná již dávno. Nebylo by nesnadné otočit past vůči těm, kdož ji připravili; ale má role byla jiná.

Naznačil jsem překvapení a spustil únikový manévr.

Přesně jak jsem očekával, takzvaný reálný mág Sogot vyvinul mnohem účinnější technologii, než jaká by odpovídala běžným extrapolacím. Ve chvíli, kdy jsem se dal do pohybu, přišel úder, který mě proměnil v naprosté nic.

„Dokonalá práce!“ zvolala Dejane.

»Dokonalá práce,« souhlasila Frangeris.

-Dokonalá práce, souhlasil jsem s nimi, akorát že můj komentář nikdo z nich neslyšel.

Ach, ti namyšlení trapáci nad Hladinou! Doufali snad ve svých bleších mozečcích, že by mohli být soupeři vůči Starodávnému?

Moje velkolepě anulovaná kopie mizela (v propadlišti dějin), ale události mezitím pokračovaly. Všechna energie Sogotova útoku byla totiž díky mé tajně nastražené podprostorové spojce převedena do (dábelského drtiče prostoru) v hloubi Belgekhanova institutu na planetě Homicinga, kde již předtím došlo ke schválení nebývale riskantního experimentu.

Jsem si jist, že se takzvaní vědci museli hodně divit, když se jejich generátor z ničeho nic, a zdánlivě sám od sebe, konfiguroval, a nezadržitelně rozběhl na sto procent výkonu. Měl jsem ho totiž už dávno – jak oni sami říkají – hacknutý, aniž o tom kdokoli věděl.

Nedivili se ale dlouho.

Tkanivo světa nad Hladinou se napnulo do krajnosti - a roztrhlo se. To nízké, co se dosud skrývalo pod vakuem, vyšlo na povrch.

V okamžiku, kratším jak (tři setiny sekundy), přestala planeta Homicinga existovat. Slunce, kolem něhož obíhala, zmizelo o devět minut později, a zkáza se šířila rychlostí světla dál a dál. Letka desetitisíců lodí, na nichž všichni odpůrci experimentu opustili Homicingu před spuštěním pekelného zařízení, zachytila (počínající spád prostoru) a s vědomím, že se stalo přesně to čeho se obávali, unikla na poslední okamžik rozpínající se nicotě, aby vykonala svůj rituální odchod z tohoto světa. Kladli si za vinu, že nedokázali svým spoluobčanům ten bláznivý nápad rozmluvit, a současně nechtěli, aby je zabilo něco tak diametrálně jiného než jejich vesmír.

Takové jepičí starosti bych fakt chtěl někdy mít!

-Provedeno, řekl jsem svému kmeni, který, jak asi sám víš, zůstal z mé údajné prohry a zániku (úplně užaslý).

-Hlupáci. Oklamati nechali se ideou, že mi jde o jejich nicotné životy. Vůbec nepostřehli skutečný úmysl můj, skrytý pod několika vrstvami činů zastíracích a klamných. Změna stavové energie vakua nad Hladinou rukou Sogotovou, toť pomsta naše, před jejímž obrazem se - přesně jak pravil jsem - celé další generace hrůzou třásti budou!

-Ale odhalili a nového reálného mága probudili, navíc z bodu nullového, namítl znepokojeně náčelník. Ach, jaká škoda, že ani on nedokázal zámysly mé až do konce dohlédnouti a patřičně obdivovati.

-Zcela správně, ujistil jsem ho. -Zrna písku fraktálu Projevení se totiž ještě nedosypala... Zkáza mnou vypuštěná, jež šíří se zatím toliko lineárně, zanedlouho díky (borcení metriky) teleportovati se do vesmíru vzdáleného začne. Tu nutnost zastavit trest můj vyvstane s naléhavostí nesrovnatelně důraznější než nyní se zdá. By záchrana povedla se, k účelu tomu přinejmenším tři reálných mágů potřebno bude. Tím pikantnější, že nápravu pomsty mé budou muset provést ti, kdož zbla nemají nás rádi...

*

5 – Bimhár

Pozdně letní den na Kwadmahanu byl krásný jako každý jiný v této roční době. Vlídna zář žlutého slunce zalévala svým hřejivým světlem poklidný, mírně zvlněný Bimhárský kraj. V jasných paprscích tiše bzučela křídla včel, míhaly se mlsné mouchy a duhově vířící vážky se romanticky pohupovaly nad rákosím. Lehký, sluncem prohřátý vánek hladil trávu na lukách a šeptal si své miliony let vybroušené verše ve větvích hustých lesů. Nad tím vším se klenula nekonečně modrá Bimhárská obloha, protínaná hbitými křídly opeřenců.

Nic z toho však nelákalo sedláka Habra, který se svou fligou oral neveliké pole, rámované ze tří stran sytě zelenými stěny lesa. Pevnýma, mozolnatýma rukama svíral ohlazená dřevěná držadla pluhu a pod prostou, propocenou halenou se mu napínaly silné provazce svalů. Chladným, jistým okem sledoval radlici, jak pravidelně rozkrajuje půdu a do chřípí vdechoval syrový pach otevírající se úrodné země. Je to dobrá hlína, táhlo mu hlavou. Moc dobrá hlína je tady. A on si s ní ví rady. Tak je to správné.

Jen o kousek dál, na hromadě kamenů, odnošených z pole, seděli dva lidé. Když Habr obracel fligu, padli mu do oka. To není nikdo ze zdejších, pomyslel si. Kde se tu vzali a co tu chtějí? Takoví mladí... Habr přimhouřil oči pod rozedraným kloboukem. Jedna z postav byla zjevně dívka a větrem ošlehaná sedláková tvář sebou cukla, když mu srdcem projel už dávno nepoznaný pocit... Ale vtom si fliga krátce odfrkla a Habr zkušenýma rukama srovnal obracející se pluh, bezvadně ho nasadil do nové brázdy a vykročil. Obraz těch dvou v jeho hlavě byl rázem smazán oním zvláštním rozpoložením mysli, které provází každou léty do morku kostí zažitou práci. Dobrá hlína je tu. Vážně dobrá.

„Jak tak koukám, má milovaná Tenerxeo, stává se zvykem, že problémy přicházejí zrovna ve chvílích, které jsme si horko těžko našli sami pro sebe,“ podotkl zhruba v téže době mladý muž, sedící na kamení u lesa.

„Problémy přicházejí neustále, nejdražší můj Aspere. Je to naše volba, že je místy odmítáme brát na vědomí,“ odpověděla dívka.

„Odmávneme tedy tuto záležitost a přenecháme ji k sežvýkání někomu jinému?“

„Myslíš tamhle tomu zemědělci...?“ nadhodil a kývl k Habrovi.

Kamarádka zlehka pokrčila rameny. „Možná by se stal zázrak, a momentální kvantová konstelace na břítu jeho radlice by byla klíčem,

jež by Homicingskou zkázu zastavil. Šance je sice nenulová, ale moc se mi na to nechce spoléhat...“

Asper maličko kývl.

„Tohle měla být bezpečná oblast,“ pokračovala kamarádka. „Jak vidno - není. Konec vesmíru expanduje mnohem rychleji a mnohem dále, než kdo čekal. Fakt, že dokáže vystřelit svá chapadla až k nám, znamená že se zkáza bude šířit lavinovitě. Nepohltí vesmír rychlostí světla, ale rychlostí teleportu prvního druhu.“

Oba zvedli oči k malebné obloze. Nikdo na celé této planetě netušil, jaká zkáza se odtud řítí. A nic tomu na první pohled sebemeně nenasvědčovalo.

„Jsme kousíček od nového ohniska situace,“ pokračovala Filliar, „a nejbližší Lastakarijský bitevník sem dorazí až za patnáct minut, ale stejně už nic nezměří. Oba dobře víme, že parametry trhání vakua je potřeba odečíst nejdéle do dvanácti minut od otevření nového ohniska.“

Měla pravdu. Od chvíle, kdy došlo k oné kosmické katastrofě, se vědecké i armádní stroje Lastakarijska pokoušely načapat ničivý jev pokud možno co nejdříve po zásahu nového ohniska, aby se dalo zjistit co se v něm děje, a tím získat podklady k nalezení řešení. Ale vesmír je skutečně moc veliký, a dosud se to nepodařilo.

Až v tomto případě!

„A dovol, abych zmínila i to, co zajisté víš,“ pokračovala Tenerxea tichým hlasem. „Buďto se angažujeme, anebo budeme muset za chvíli napnout plachty a odplout dřív než přijde přílivová vlna. V takovém případě však vidíme tuhle romanticky rozkvetlou louku naposledy. Tam toho sedláka také. A celou tuto planetu. Vlastně, i tohle hezké sluníčko.“

„Umíš to úžasně shrnout, má milovaná,“ pousmál se. „Čím to, že zrovna my se vždycky připleteme nějaké takové hlouposti do cesty?“

„Jak jsme se připletli, můžeme se zase odplést,“ pravila měkce. „Nechci tě vystavovat zbytečnému riziku. Jako trallongajský vítěz jsi pro nespočet světů symbolem, a nemáš za povinnost žádné další riziko. Čert vem planetu, že jo.“

Asper se musel usmát. „Přenádherně řečeno! Ano, čert vem planetu, když už jich stejně plno vzal v krachujícím Planetárním svazu. Anebo – pokud tu zůstaneme - vezme planetu a nás s ní.“

Filliar upřela na pár sekund oči do prázdna. „Možná nevezme... kamarádka DeJane má totiž nedaleko odtud jeden svůj svět. Žije na něm zvláštní entita zvaná L.E.S. Díky úsměvné aktivitě jakýchsi uprchlíků se probudila a my tak dostali zdarma telepatický zesilovač

planetární mohutnosti. A v neposlední řadě: tetička Sobháre mi právě řekla, že pokud to chceme udělat, nezůstaneme v našem snažení sami.“

„Pochybné známosti pramáti mě maličko děsí už jen svou pouhou existencí,“ udělal Asper zdrženlivé gesto. „Ona dle mého názoru čeří Hladinu možná až nebezpečně směle.“

„Třeba právě díky tomu máme slíbenou tak masivní podporu. Bude to muset být hromadná akce a miliony Deecanthijců už jsou přihlášeny v naší telesíti. Včetně čtyřlístku reálných mágů...“ přivřela krásné oči.

„Čtyřlístku?“ podivil se lehce. „Sogot a DeJane jsou dva, třetí bude určitě ta malá divoška Jakcina. Ale kdo je ten čtvrtý?“

„Tagur Laňka Smrtiboh, Krogg.“

„Krogg?? Ten starý sólista?!“

„Možná změnil názor. Připouštím - nejsme s ním zrovna přátelé, ale nejspíše dobře ví, že pokud to společně nezastavíme, sežere to bez rozdílu přátele i s nepřáteli.“

„Anebo naopak způsobíme ještě masivnější karambol... Na to jsme přece my dva odborníci!“

„Ale to sem teď nepatří, vid' že ne?“ usmála se kouzelně.

„Nepatří,“ připustil. „Zatím.“

„Nu?“ vyslala ke svému protějšku lehký polibek.

„Skoro dvě stě sekund života tady tomu všemu zbývá,“ zarecitoval Asper, kontrolujíc poslední hlášení souřadnic zkázy, které obdržel od svých ochranných systémů přímo do mysli. „To je moře času něco přichystat. Dobře, dejme se do toho.“

*

6 – Belgekhanovo dědictví

Tím okamžikem se rozjela experimentální akce, která neměla nejen na Kwadmahanu, ale v celém přilehlém vesmíru, obdoby.

Tak, jako vědma Sobháre povolala na pomoc prakticky celé Deecanthijské impérium a poskytla jeho sílu Filliar, i Asper se hotovil ke střetu.

Jeho hypertechničtí strážci a pomocníci, dosud skrytí v jiných prostorech, byli ve zlomku sekundy probuzeni a uvedeni v činnost. Říkal jim sice robodžini, ale svým principem to byly bleskosvody: cosi, co dokázalo sežrat jakoukoli formu energie a odeslat ji do míst, která dosud nikdo nedokázal definovat. Teď měla tato originální ochranka možnost postavit se fenoménu konce světa.

Souběžně s tím se vrhli do práce reální mágové. Bleskově zmapovali celou pětiplanetární soustavu a pomocí analogového zrcadla odečetli pohyb hmotných i abstraktních částic. Pranic je nezajímalo, že právě dělali něco, co by kdekdo jiný označil za naprostou nemožnost.

Každopádně, mocný trojlístek uchopil odečtené informace a vybudoval úchvatný virtuální model. V podstatě stvořil trochu bokem separátní otisk kousku vesmíru.

V další sekundě jeho autoři vrátili simulaci zpět až do chvíle, kdy se v soustavě objevilo nové ohnisko fenoménu, zvaného konec vesmíru. Kdyby se to, co zrovna provedli, rozkřiklo, způsobilo by to v kosmologii i fyzice nepopsatelný poprask. Ale jako z udělán tu nebyl žádný všetečný pozorovatel, který by si toho všiml. A pokud ano, moudře si to nechal pro sebe. Každopádně, monstrózní projekt v několika okamžicích poskytl (mírně rozostřené, ale přesto dostatečně spolehlivé) informace. Do nich se pak zakously analytické síly všech zúčastněných.

Prapodivné stroje reálných mágů konečně dostaly možnost pracovat naplno. I s masivní (skutečně MASIVNÍ) paralelizací by analýzy v aktuálním čase zabraly několik miliard let, a tak bylo nutno tvořit malé obslužné subvesmíry s vlastním zrychleným časem. Ty pak generovaly další a další separátní mikroversmíry, v nichž ovšem veličina vágně zvaná čas běžela s každou novou generací neporovnatelně rychleji. Sogot i Dejane měli příležitost předvést celou svou sílu, a také to udělali. Množství prostředků i energie, které užili ke svému záměru, bylo nepředstavitelné.

Jejich neviditelné systémy s nejvyšším úsilím hledaly princip vzniku ohniska konce vesmíru. A obraz odpovědi, který se po několika

vrcholně napjatých vteřinách zdejšího času vynořil, byl nezpochybnitelný.

„Belgekhanova jáma prozradila své startovní hodnoty,“ řekli oba současně.

Všem, kteří byli do situace začleněni, se podařilo zcela přesně rektifikovat parametry trhání vakua dříve, než je zcela vymazala rozpínající se nicota. Najít protizbraň bylo už otázkou „pouhé“ kombinatoriky.

Teď se zapojila Jakcidrakcidrony. Její nedostižné repetitivní schopnosti, naprosto precizně vybalancované v NULE, dostaly zelenou! Biliony simulovaných minivesmírů s bilionkrát zrychlenými časy vzkypěly jak vařící voda v hrnci a když vzápětí pohasly, zůstalo po nich naprosto dokonalé řešení.

„Spočítáno!“ řekla tiše Filliar.

Asper udělal obdivnou grimasu. „To byl hodně rychle uvařený knedlík. Jaký máte index spolehlivosti?“

„Přece žádný, můj drahý. Nikdy dříve se nestalo to co chceme udělat, takže není s čím porovnávat,“ usmála se zářivě.

„No však vím,“ podotkl varovně. „Jen jsem tě tou otázkou chtěl nenápadně upozornit, že pokud tuhle milou planetu neuklidíme do bezpečí, a pokud se nepovede to v co doufáme, přinese to smrt několika desítkám milionů zdejších bytostí...“

„Také tobě, a i mně,“ pokrčila rameny.

„Ale až po mě,“ objevila se najednou vedle nich další tmavovlasá dívka. Protože do zdejší soustavy ještě nedorazil žádný Lastakarijský stroj, nepochybně ji přinesl Deecanthovský teleport, který tím znovu skromně ukázal svou převahu nad strojovou variantou téhož druhu pohybu v prostoru.

„Tys nám tu chyběla,“ zkřivil rty Asper.

„Však já vím,“ uklonila se Cohorx Naren, Filliariina ochranka, a velmi přísně se podívala na svou paní. „Přece sis nemyslela, darcki, že tě nechám zemřít dřív než to zkusím já?“

„Trochu myslela,“ přiznala Filliar. „Ale když už tu jsi...“

„-tak se mi hodíš jako dvojevědomí,“ dodaly obě dívky naprosto synchronně, což znamenalo že Filliar ovládla a napojila na sebe mozek své strážkyně. Teď byla doslova dvě v jedné, nebo jedna ve dvou – to podle toho jak relativně se to vzalo. Byla víc než vzorným Sobhářiným poloklonem: zvykla si přijmout jakoukoli výzvu.

Bylo to logické: v tuto chvíli mají jednoznačně největší naději na úspěch. Asper, coby následník, byl vybaven maximální myslitelnou ochranou. Na Tenerxeu zase delegovalo svou sílu celé Decanthijsko.

A podporu poskytnou i jiné velmi mocné vlivy. Takže když ne oni, tak těžko někdo jiný bude mít šanci pokusit se aplikovat tak silné řešení na Belgekhanovu jámu.

Úspěch to bude i v případě, že při tom zahynou: jejich systémy vyšlou do nezasazeného prostoru obrovský objem dat a znamená, která bude možno později přečíst a dozvědět se tak potřebné informace o tom, kde se stala chyba.

„Uklidit planetu? Ne. Nebudeme se rozptylovat takovými maličkostmi,“ zavrtěla Tenerxea zlehka hlavou v odpověď na kamarádovu předchozí námitku

To má být vtip? Zamyslel se nad tím. Aha. Skutečnost byla taková, že prostor musel odpovídat podmínkám, které byly zmapovány, jinak by řešení nemuselo fungovat. Takže žádná evakuace. Všechno a všichni tu musí zůstat.

„Jo, jasně,“ zavřel. „Ale co Naren? Objevila se tu až po odečtu!“

„Ve chvíli, kdy se mapoval zdejší svět, už byla na cestě, a reální mágové ji rovnou započítali do podmínek.“

„Aha. Také jsi mi to mohla říci.“

Věnovala mu okouzlující úsměv. „Právě jsem ti to řekla...“

Její poznámka dala Asperovi podnět k divným úvahám. Pokud reální mágové zmapovali soustavu, stvořili vlastně holistický model. Takže mohou nejen odečítat minulost, ale i předpovídat budoucnost! Věděli, že se zeptá, a že mu Filliar odpoví? Věděla to i ona sama? Věděli, že bude uvažovat nad tím, zda to ví? A to nejdůležitější: vědí už, zda Homicingský fenomén zastaví či nikoli?!

Pokud je to ale pravda, pak musí sami dělat jen a pouze to, co v predikci spatřili, jinak by implikace samosebou nefungovala. A to i v případě, že oni sami zůstali mimo analyzovaný systém, přesto že do něho zasahují. Kde jsou tedy hranice jejich výpočtu?!

„Neřeš to,“ pousmály se obě dívky jednohlasně.

Aha. Jasná odpověď na mé úvahy, pomyslel si ohromeně, ale i poněkud trpce. Avšak mají pravdu. Od Trallongajského turnaje už věděl, že nemá cenu se zatěžovat věcmi, které mu nepřísluší. Ať si nad těmi neřešitelnostmi láme hlavu někdo jiný!

Filliar pokývla hlavou do modré oblohy, odkud se dosud neviděna řítila všeničící zkáza. „Necháš mi jí...?“

„Proč mě chceš odstavit ze střetnutí?“ podivil se. „Kdy jindy bude pro mou ochranku, kterou mi můj starostlivý otec pořídil po Trallongajské zábavě, lepší chvíle aby ukázala co umí, než teď?“

„Vidíš můj prst?“ zvedla symbolicky ukazováček. „V tom bodu je teď veškerá moc a síla, kterou pro mě tetička Sobháre dokázala sehnat.“

A že se fakt snažila! Celé Deecanthijsko je napnuté jak sprinter na startu, Kawairika úplně řve telepatickým přetlakem a mimoprostorové mašiny tří reálných mágů jsou v maximálních otáčkách. Máme připojené dokonce i dva Segorrské draky. Jsem sice jen ocelový špendlík proti vesmírnému balónu, ale síly bych měla mít víc než dost.

Jenže až to vypukne, nejen že to bude nepochybně rychlé a divoké, ale navíc se to možná změní za pochodu. Než bych tě stihla seznámit s modifikacemi, mohlo by už být pozdě...“

Kývl hlavou. „Uznávám. Tak tedy jinak: vy si dělejte ty vaše hokusy pokusy, a já se postarám o to, abyste se nemusely zabývat svou bezpečností. Rozšířím ochrannou zónu i na vás.“

Obě dívky se naprosto stejně usmály. „Platí,“ řekly dvojhlasně.

Pak již mlčeli. Nebylo toho moc, co by si měli sdělit. Oba se věnovali přípravě na blížící se střet s dosud nepoznanou fyzikální anomálií.

Sedlák Habr krátce zvedl hlavu. Zdálo se mu, že sluneční svit podivně zakolísal. Ale mráčky na obloze byly dostatečně daleko od žhavě zářící koule. Okamžik vedl brázdu po paměti, než sklonil oči zpět k zemi. Asi se mi něco zdálo, pomyslel si. Ale že je to po čertech dobrá hlína!

„To ty?“ šeptla Tenerxea.

„Ne,“ vydechl. „Dorazila k nám ozvěna, jak se už před delší chvílí k mým robodžinům připojil Tagur Smrtiboh...“

Temný reálný mág si nedělal se sháněním energie přílišné starosti a krom jiného vzal prostě nejbližší zdroj energie, který byl k dispozici - totiž zdejší slunce. Ještě štěstí že mu Asper okamžitě poslal mírně znepokojený myšlenkový dotaz. Osud nějaké soustavy vzhledem k Belgekhanově problému byl pro Tagura jen nepodstatnou položkou. Takhle se ale telepaticky ušklíbl a obrátil svůj hlad po energii dále do vesmíru, kde díky tomu začaly bez jakéhokoliv varování skomírat a zhasínat blízké hvězdy.

„Zdejší astronomové budou mít za pár let drobné problémy v evidenci,“ usmála se Tenerxea.

„Pokud tu po nás ovšem nějaká zbydou,“ podotkl Nobilex. Divné, napadlo ho. Jak to, že Ramos klidně zasahuje do systému, který podle kamarádčinyh slov není dovoleno měnit? Zase se tu děje něco, co nechápu! A nejspíš ani Deecanthijci, pomyslel si trochu škodolibě.

Sedlák Habr na souvrati otočil fligu, oťrel čelo předloktím a zabořil pluh znovu do země. Vánek ševalil v prosluněných korunách stromů. Všude vůkol malebná venkovská idylka.

Zatím.

„Chceš mi ještě něco říci v posledních deseti vteřinách?“ pravila šibalsky Filliar. Byla náhle úplně proměněná.

Nebylo to jen důležitostí úkolu, v jehož čele se náhle ocitla.

Negganci totiž, jak známo, nemohou zemřít. Trvají celé věky, pouze střídají hostitelská těla. Jenže to neplatilo o Homicingském fenoménu. Ten ničil absolutně vše. Fakt, že stojí jako jediná svého druhu na pokraji smrti, působil na Filliar nevýslovným dojmem. Pro ni to byla dokonale mezní výzva, v níž otázka její další existence nehrála prakticky žádnou roli.

„Když tomu nezacpeme hubu, aspoň to uvidíme zevnitř!“

Dotkla se krátce rty jeho tváře. „Smím tě vzít za ruku?“ poprosila tichounce.

„Jistě. A která z vás to teď byla?“ odvětil šeptem.

„Uvidíš až bude po všem...“ usmály se nastejno dvě tváře.

Jas oblohy nad částí obzoru náhle krvavě pohasl, ale Habr, svou býčí šiji skloněnou nad pluhem, už ani nevzhlédl.

Ze všech bytostí, nacházejících se na této oběžnici, jedině Asper, Terxera a Cohorx věděli, že je Belgekhanova jáma tady.

*

7 – Vyslanci

(přepis)

Nyní dojde, milý příteli, řada na druhou skupinu entit, které jsou schopny na sebe aspoň na chvíli upoutat naši pozornost.

To jsou vyslanci. Trvalo určitý čas, než jsem vyvinuli vhodný (asi popisový) aparát na to, jak s nimi pracovat.

(Ano, také nás to trochu zarazilo, ale „jsem vyvinuli“ není přeslech. Zbledl je možná multientita.)

Dosud přesně nevím, co jsou zač. Množina možných řešení je příliš široká. Ale už vím, že jsou samonosné a schopné (existence nezávisle na okolí). K tomu mají rozostřené konce definičních oborů, a díky tomu mohou prolínat mezi objekty jednotlivých angifralží (patrně mezi jednotlivými definičními množinami vesmírů). Přepis jedné fyziky do jiné nikdy nepasuje jedna ku jedné, a oni pak díky (zbytkovému přesahu) mimo danou instanci mohou (beztravně) páchat (nejrůznější zvěřstva).

Pamatuji posledního takového, který se nad nás dostal. Reální mágové obvykle cinkají na krystaly, tenhle měl vlastní (multifunkční sonar jako jistí kytovci): v jednom kuse frkal, až to pod Hladinou (chytalo ozvěnu).

Nebezpečnost zmíněných individuů je dobře známa i reálným mágům, a jak jsem zaznamenal, někdo z nich vyslance hodně rychle (vypoklonkoval) pryč z jejich světa. Udělal dobře. Ať si ho užijí v jiné angifralži do sytosti. Takový soused by dokázal (nadělat starosti) i nám.

Ani ten (můj program) co znenadání invertoval své priority a pokusil se zradit, mě nezaskočil. Stejně se nikam nedostal, Lastakarijci ho ve své nevědomosti sestřelili zpět pod Hladinu. Jak tragikomické!

Prostě vše se odvíjelo dle mého (neomylného) plánu.

Ale že se nějaká (prachmizerná osoba) s komickým identifikátorem „Táňa“ zčista jasná pustí do záměru přivolat jednoho vyslance vlastními silami, nebylo bez zajímavosti i pro mne.

Takže jsem věnoval této marginální, leč nezvyklé akci přiměřenou pozornost.

*

8 – Horníci a kotevník

Nic není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá. Svě o tom věděla i Nikkir res Rehees, zvláštní entita, nad níž by ve snaze o určení, zda se jedná o živou bytost či nikoli, prakticky každý jen bezradně vrtěl hlavou. Byla průnikem čtyř různých forem existence - antropoidní Gorkghanské, jinovětšské Lerské, imaginární perské a zdrojové Anti-Quayrské. Její rodopis vedl klikatě čtyřmi rovinami reality a nebylo v lidských silách ho rozumně rozmotat.

Mohlo by se zdát, že reálný mág Ramos Friore, alias Krogg, udělal chybu, když obětoval kariéru nejlepší vyzvědačky čtyř světů tím, že jí zviditelnil a „navěsil“ na vyslance Jaa. Ale možná že naopak přesně věděl náznaky i fakta, které ještě dlouho nikdo jiný ani netušil.

Takže od chvíle, kdy se pod krycím jménem Táňa osudově setkala s drakohlavcem Jaem, prapodivným průnikářem skrz oceán vesmírů, věnovala se Nikkir hlavně objasnění toho, co se stalo, a jak Jaa dostat zpět. Měla pro to nejlepší kvalifikaci. Nejen že mohla čerpat ze znalostí čtyř různých existenčních sfér, ale měla ho jako jediná z celého světa opravdu upřímně ráda. A jak známo, láska bývá jeden z nejmocnějších artefaktů každého správného příběhu.

Byla jako pohádkový rytíř, který se chtěl prosekat k milované bytosti šípkovým houštím. Ale zde každý keř znamenal cizí vesmír a každý trn nějaké fyzikální úskalí.

Konzultace s bytostí jménem Narrája, která již měla zkušenost z transferu mezi vesmíry, jí na radosti nepřidala. Nikkir však neklesala na duchu, i když věděla, že potřebná velikost meče, druh jeho ostří i síla vysvobozujícího polibku, bude muset odpovídat danému měřítku.

Úkol, jež přijala o hodně dříve, než se Asper s Filliar ocitli na Kwadmahanu, byl po zapeklitý. Jak analyzovat prostředí jiného vesmíru, když jej nemáme k dispozici?

Ale protože dostala od Ramose volnou ruku co se investic týče, vzala to skutečně velkoryse. Rozhodně nehodlala tiše a přeopatrně navrtávat nějaké oprýskané dveře kdesi v nitru Anti-Quayrského podzemí, aby zahlédla co je za nimi! Její kroky vedly na Kawairiku, kde chvíli rozmlouvala s lesem, a také s jedním Xart'anem, jehož tam zavál prapodivný osud. Patříčně poučena, pustila se do práce.

Vybrala si jednu hodně odlehlou vodní planetu, a postupně na ní vybudovala obrovské, trilibrxiem protkané, osmikilometrovým přílivem poháněné, atmosférické experimentální monstrum.

To, co provádějí teleporty, dokázala transponovat do planetárního měřítka. Její globální computerová mašinérie však nestěhovala

oběžnice, ale pokusně budovala nespočet variant nadprostorových konstruktů. Povšimněme si slova „budovala“. O takových projektech se obvykle mluví jako o hypotézách či teoriích, protože zkoumají něco, co nelze hmatatelně stvořit. Trilibrixiová planetární obludnost, vypěstovaná odvážnou výzkumnicí, však tyto nápady rovnou realizovala, analyzovala je a učila se z nich.

A učila se velmi dobře. Její výzkumná síť se nesnažila rovnou prorazit hranice zdejší existence. Sama pochopila, že její úkol vyžaduje opravdu poněkud širší spolupráci. Takže už během předběžného „oťukávání“ terénu hledala způsob, jak efektivně propojit kopie sobě podobných planetárních zařízení, které množila kolem sebe.

A našla ho.

Ramos sice trochu koulel očima, když mu Nikkir předložila plán „razících štítů“, které by pomocí tří tisíc podobných planetárních strojů měly konečně začít kutat pokusné vrty „za hranice všedních dní,“ jak se poeticky vyjádřila jednoho typicky zašedlého Anti-Quayrského podvečera u šálku čajkomu.

„Nečekal jsem, že mě přijdeš až tak draho!“ povzdechl si, ale požadované prostředky poskytl.

Zprvu tři tisíce, ale postupně - jak si i kopie globálních strojů pořizovaly své vlastní otisky - víc a víc planet se zapojovalo do nevídaného projektu, jež měl ambiciózní záměr vlámat se Leptonovi do kuchyně. Zdrojová výchozí vodní planeta, hostící prvoinstanční atmosférický ultracomputer, na sebe teleportově napojovala další a další obslužné planetární jednotky. Stala se světem, jež disponoval možnostmi nespočtu dalších.

„Dokázala bys to v případě potřeby zastavit?“ tázal se Ramos, když viděl vesmírnou hydru, rozlézající se po mapě galaxie.

„O tom v zadání nic nebylo...“ udělala na něj Nikkir nevinný pohled. A chutě počala vysílat své kdovíkolikarozměrné horníky, aby zkoušeli prapodivnými nástroji rubat zrovna tak prapodivné zdi za nimiž se měly nacházet jiné, lákavě exotické prostory.

Projekt začínal „na zelené louce“. Musel postihnout široké spektrum variant u nichž bylo třeba si všechno odvodit bez jakéhokoli cíle či záměru. Ale postupně z nich zvolna profiloval ty, které vypadaly slibně a tím upřesňoval směr dalšího průzkumu. Nevyhovující místa byla ihned opouštěna. Přísná selekce byla nezbytná, neboť se ukázalo, že drtivá většina míst, kam se horníci probourali, byla velmi nevlídná či dokonce absurdně vybočující i z hodně fantasmagoricky definovaného rámce původního úkolu.

„Pryč s tím, pryč s tím!“ vrčel Ramos, který čas od času osobně provedl inspekci, a osekával stromy hledání, až třísky létaly do

kdovíkolika rozměrů. Ale aniž to komu říkal, všechny usekané haluze si pečlivě schovával. Věděl proč. My nevíme, takže se spokojíme s úvahou, že prostě někde bude jednou asi táborák. Velký.

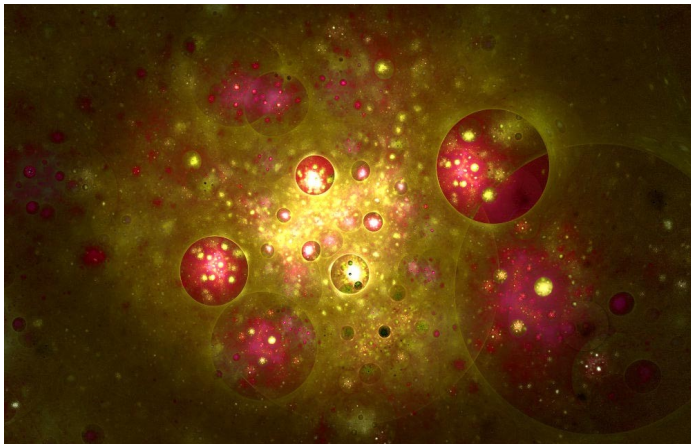
Vše šlo nádherně, až do chvíle, kdy se náhle bez varování celá složitá soustava zhroutila a rozpadla.

Chaos, který havárie způsobila, byl nesmírný. Převážná část připojených planet zmizela beze stopy - patrně zůstaly utopené v jiných existencích bez možnosti návratu, a leckdy s sebou vzaly i své nic netušící okolí. Některé explodovaly ve spektakulárních ohniscích zkázy, jiné se zhroutily do nepopsatelně zašmodrchaných mnohorozměrných uzlů, které by těžko kdo dokázal rozmotat, leda snad sám Lepton. V několika případech došlo k divoké oscilaci, kdy se horníci či celé oběžnice objevovali a mizeli naprosto nepředvídatelně, než jim došla energie a zůstali navždy vězet zaseknuti v nějakém z lokálních prostorových extrémů. A pár horníků dokonce možná v místech, kam se zrovna provrtali, v nastalém zmatku zakoplo o inflační práh a způsobilo kdesi v neznámu nové velké třesky.

„Spadlo ti to,“ konstatoval Ramos tónem, který jasně říkal - to se dalo čekat, když tak složitý experiment svěřím nějaké holce, která se převléká za drakohlavce jako by šla na karneval v blázinci.

Nikkir to ale přijala jako kompliment. Dobře věděla, že to nebyla chyba, ale zásah zvenčí. Rozhodla se to brát jako odpověď, a ukázalo se, že měla pravdu.

Jenže skutečnost byla ještě o jeden stupeň fantastičtější, než se zprvu zdálo! To co proběhlo, byl vyrovnávací zásah čehosi, co se nacházelo MIMO vesmíry. Ano, všichni vědí, že mimo vesmíry není NIC, ale též je dobře známo, takové kategorické definice platí jen při pohledu z určitého úhlu.

„Ražba tunelů pryč z našeho vesmíru nezůstala bez povšimnutí,“ referovala Nikkir o něco později. „Představme si, že se malá bublinka v oceánu sobě podobných, náhle naježí tisíce ostny. Vpravdě se promění v rozvětvenou pavučinu a začne propojovat bublinky do nějakého nevzhledného chuchvalce. No, tak tvůrce oceánu natáhne ruku a ze zlobivého ježka udělá dlaněmi zase hladkou kouli. Dostali jsme láskyplný výchovný pohlavek, a nemám zájem koledovat si o druhý.“

„No potěš otěž,“ podotkl Ramos. Nebylo třeba říkat nic víc. K titulu „ředitelka mezivesmírného hornictví“ si Nikkir mohla jako jediná na světě připsat i čárku za první přímou komunikaci s něčím, co je z nedostatku představitivosti označeno prostým jménem Velký Lepton.

Jenže nebojácná výzkumnice ještě neskončila.

„Některé mínus má i své plus. A to naše ho jako z udělání mělo, takže jsme od autora upozornění dostali také dárek,“ poznamenala slavnostně. Tón jejího hlasu dal Ramosovi jasně najevo, že teď přijde velké finále.

Tak, jak to uměla, mžikem změnila svou podobu na drakohlavce, několika doteky prstů dopravila svou zářivou hřívu, a lehkým gestem otevřela Lerskou transportní bránu. Skrz mosaznou zář k nim vstoupil jiný příslušník dračí rasy. Jeho nevlídný, ba přímo zachmuřený pohled se však po spatření Nikkir okamžitě rozjasnil. Ze zubaté tlamy zazněla praskavá řeč. „Ahoj Táňo,“ řekl.

A Nikkir, momentálně vlastně Táňa Xaim, pravila: „Ani nevíš, jak vesmírně ráda tě vidím, Jao. Velice doufám, že tentokrát se zdržíš déle než posledně...“

Modravý tvor přikývl. „Mnohem déle. Nejen že bych si rád s někým důrazně promluvil, ale především jsem vám tu přišel do něčeho hodit pořádnou kotvu!“

Nikkir se mile zazubila. Zdálo se, že si mezivesmírný vyslanec vzpomněl na Narráju. To bude mít bezpochyby dalekosáhlé důsledky.

Poté se Jao podíval na Ramose, a řekl: „Zase ty?“

„Zase já,“ kývl temný reálný mág velmi spokojeně. Měl k radosti pádný důvod, neboť do odletu Filliar a Aspera na Kwadmahan (aniž to oba jmenovaní zatím věděli) zbývaly ještě celé dva dny.

*

9 – Darmožrouti

Ale poskočme do současnosti, jež je jaksepatří žhavá! Na Bimháru se ve zmíněnou chvíli rozpoutalo nevídané kataklyzma. Všechno se seběhlo rychleji, než by se dalo vyprávět, ba i vnímat. Nic totiž nebylo vidět - okraj Belgekhanovy jámy se blížil rychlostí světla, takže (krom jistých specifických známek) se nedal spatřit dříve, než byl přímo u pozorovatele. A pak už bylo na cokoli pozdě.

Jenže vtom se chopily slova Asperovy ochranné systémy natlakované Tagurovou energií, a Filliariny bezmála na samou hranici sebedestrukce vybuzené telepatické stroje, posílené nespočtem spolupracujících entit.

Nelze dostatečně vykreslit ohromující střet, kdy se šiky domácího časoprostoru hrdinně vzepřely útočícím čelistem totálního zničení. Těžko popsateľné síly se nelítostně bily a trhaly nicotu na kusy, samy přitom drceny a anihilovány. Celý svět jakoby ustrnul v hrůze nad běsněním rozpoutaných protikladů, propletených navzájem v nerozpoznateľné klubko. Řeka času, rozdrobená v nespočet potůčků, zoufale hledala cestičky, kudy téci dále. Místy byl její tok i vržen nazpět, a vyděšené zákony příčinnosti i zachování energie si rvaly vlasy hrůzou nad tím, co se na bojišti odehrávalo.

Soustředěný protiútok obránců totiž roztříštil Hladinu na nespočet střepů, které jako v zuřivé vánici vířily MIMO zdejší čas. Každý z nich se snažil využít nečekané příležitosti a urvat si své místo v popředí. Jevišťe osudového střetu měnilo kulisy neskutečným způsobem a všemožné druhy existence se dychtivě sápalý po prostoru, který se na maličký okamžik ocitl bez své stabilní definice.

Filliar, stále s nadšeným, snad i maličko šibalským úsměvem na rtech, vztáhla svou nevídaně zaostřenou mysl do té nepředstavitelné vřavy, a v jednom jediném rozhodujícím okamžiku UKOTVILA jednu jedinou správnou variantu. Bezuzdně šilící divadlo Leptonovy kuchyně, kde se v nespočtu kotlů divoce vaří ingredience všemožných světů, v Planckově čase zatáhlo oponu a s nepopsateľným ŘEVEM se propadlo zpět mimo realitu. Na místě zůstalo jediné řešení: zdejší svět.

Vlaštovka, kličkující nad polem, ani nestačila mávnout křídly a všechno se narovnaló a vrátilo k obvyklému stavu.

Sedlák Habr zachraptěl a ztěžka odplivl hustou slinu. Nějak ho přepadla slabost, ale zaťal zuby a divný pocit po několika krocích sám zmizel.

„Hotovo. Jako bych tu nebyla,“ podotkla nevzrušeně Cohorx, které se vrátila sebevláda. Vstala a skromně poodešla pár kroků dál.

Tenerxea se naopak vesele otočila na přítele. „To bylo velkolepé,“ zašeptala celá rozzářená.

„Velkolepé?!“ opáčil téměř příkře. „Cos to tam dělala, holka nešťastná! Vždyť ty jsi jednu chvíli dokonce té jámě pomáhala!!“

„Nezlob se, drahý,“ usmála se provinile. „Bylo to všechno maličko komplikovanější.“

„Nevykrucuj se,“ zavrčel. „Zdá se mi, že jste sami přes všechny vaše analýzy nevěděli, co dělat. Nebýt Tagura, nevím zda by to moje obranné systémy ustály!“

„Ó, vedli jste si úžasně a skutečně jste mi zajistili potřebný klid pro boj. A víš co je zajímavé? Zjistila jsem krom jiného, že takzvaný konec vesmíru je pouhý doprovodný jev v jedné hodně složité bitvě, která vlastně ani bitvou není...“

„Zvykám si už, že u vás je všechno, i to nejjednodušší, děsně složité,“ podotkl už klidněji. „Raději mi řekni, co se to tedy dělo.“

Pohled jí zajiskřil. „Trochu nás, Neggance, znáš, vid'. Děláme si s časoprostorem co chceme. Ale dokud přese mě naši spojenci neprojektovali své možnosti a svou sílu, nevěřila bych že může existovat něco, co nás tak dalece přesahuje. Měli to neskutečně dokonale zmáknuté. Označili mi náš domovský střípek rozbité Hladiny tak jasně, že jsem snad ani neměla šanci ho nepoznat. A někdo od Ramose mi přímo do ruky vtiskl suprovou kotvu. Od toho okamžiku jsem poznala, že Belgekhanovu jámu zastavíme, kdy se nám zachce. A také že ano. Obrazně řečeno, dostala od nás takovou pecku do čenichu, že se div neprobořila stěnou z našeho pokoje mimo všechny definice. Podtud by bylo všechno v pořádku-“

„- ale pak jsi to začala kazit.“

„Přiznávám se ke všemu, nejdražší můj,“ dotkla se znovu zlehouchka rty jeho tváře. „Vždyť jsme to nedělali pro sebe; dokonce ani jen tak pro zábavu, vid'. Tvoje ochranné systémy byly však příliš rychlé a účinné a zabily by zdejší Belgekhanovu jámu v jednom okamžiku. Což by bylo sice skvělé, ale my jsme hledali obecnou metodu, pravda? A tak jsem si dovolila...“ Náhle se začervenala jako malá nezbednice.

„...s přispěním přátel... bez tvého souhlasu... omezit poněkud účinnost tvých systémů a podržet jámu při životě, dokud jí do posledního detailu nezmapujeme.“

Zkroušeně vzdychla. „Uznávám, měla jsem tě se svým plánem seznámit, ale nějak se mi zrovna v tu chvíli nedostávalo ani jednoho času - a že jich tam ale bylo. Tvoji robodžinové jsou totiž nesmírně tvrdohlaví ve svém odhodlání smést z cesty vše, co by nás chtělo ohrozit, a málem mě přemohli...“ Sama pro sebe zavrtěla hlavou. „Takže si můžeme odškrtnout jako splněnou i další věc, kterou dosud

nikdo neudělal: postavila jsem sílu tří reálných mágů proti jinému. Musela jsem tebe i Tagura zbrzdit, aspoň na chvíličku. Všichni víme, co bylo v sázce.“ Úsměvem zahodila vzpomínky na děsné možnosti, které hrozily. „No a zbytek už znáš.“

Asper chvíli pokyvoval hlavou a snažil se vyrovnat se zjištěním, že se jeho něžně usměvavá kamarádka nejen odvážíla zadržet Temného reálného mága, odvěký symbol neotřesitelné moci a nadvlády, ale vlastně zachránila celý zdejší vesmír.

„Takže jste uspěli?“ ujistil se. „Pomůže to vygumovat ten Homicingský přízrak?“

Přikývla, a v očích jí tančila celá galaxie radostných hvězd. „Bylo to fantastické. Došlo dokonce ke zpětné vazbě: vzhled světa v jednom místě na okamžik otočil svou polarizaci. Doslova se obrátil naruby jako ponožka. Reální mágové počítali, že vymazání Homicingského fenoménu zabere stejný čas, jako trvalo jeho rozpínání. Stalo se něco mnohem lepšího: vypnul se naráz všude. Jako když štukatér jedním tahem zamázne sádkou trhlínu v omítce. Původní obsah se sice nevrátil, ale už je tam náš starý dobrý vesmír. Vyhráli jsme!“

„Vy jste vyhráli,“ upřesnil. „Já jsem byl jen statista...“

„Nezvládli bychom bez tebe, má láska. Ne bez tebe...“ zašeptala Filliar tak horce, až to vypadalo že od jejích slov chytne plamenem nejen celá louka, ale i vakuum v širém planetárním okolí.

Opětoval polibek. „Je tu krásně, co?“ řekl smířlivě.

„Ani jsem netušila, jak,“ vydechla šťastně. Obejmula ho a šibalsky kývla na svou strážkyni: „Nezůstávej stranou, Naren...“

Sedlák, který právě dokončil svou práci, sklopil radlici a přichystal fligu na cestu k domovu. Naposledy hodil pohledem po trojici, poklidně sedící ve stínu Bimhárského lesa a odplivl si.

„Nebyli před chvílí jen dva? Chm! To bych dokázal taky, celé odpoledne jalově dřepět u lesa! Čím se takoví povaleči mohou živit? Darmožrouti!“ zahučel sám pro sebe a pobídl fligu do kroku. Stromořadím, jež tu vysadil kdysi jeho děd, zvolna mířili ke statku, zatímco vážky a lesklé mušky si dál vesele hrály nad kvetoucí loukou na honěnou.

Ten den bylo na Bimhársku opravdu nádherně.

*

10 – Doslov zpod Hladiny

(přepis)

Příběh končí, drahý příteli.

Jak již předesláno, čekal jsem že spojené úsilí reálných mágů a několika dalších entit, dokáže Homicingskou vlnu deaktivovat. Ostatně, vždyť to není nic extra těžkého, vid'. Tedy pro nás, Starodávne.

A to bylo obsahem mé odplaty. Jistě uznáš, že jsem dostal slovu: nechtěl jsem přece ty titěrné uhlíkové konglomeráty plošně vyhladit. Přesně jak jsem řekl: celé generace se děsí toho, že bychom mohli zpod Hladiny vyvolat něco takového, co jsme demonstrovali, případně něco mnohem horšího. I ti legrační reální mágové včetně Negganské vědmy Sobháre, která si hraje na paní všech tří světů, (pochopili bezezbytku že jejich viny padnou na hlavy milionů jiných). Jsem si jist, že jim na hodně dlouho přejde chuť (se do nás montovat), a navíc si nepochybně ohlídnou, aby se do nás nemontoval ani někdo jiný.

O totéž se, myslím, postará i vyslanec Jao. Jeho způsob fixace správné reality byl působivý. Někdy ti ho vysvětlíme, pokud budeš mít zájem. I já se dokážu učit od jiných.

Mohu na sebe být pyšný. Znovu jsem stabilizoval poněkud rozčeřené příměří mezi oběma stranami Hladiny. My jsme v této vrstvené partii ztratili jednu silnou figuru, oni mnoho pěšců i s domovskými světy.

A jako svou soukromou odměnu jsem si zmapoval možnosti, schopnosti a znalosti oné povedené trojice, vazby na jejich známé a plno dalších faktů, které se mi určitě v budoucnu hodí, neboť při svém heroickém souboji s ničivou silou se vůbec neobtěžovali krýt před mými detektory.

Ostatně proč také – vždyť mě přece zabili, no ne?

Mě, Starodávneho, jehož ve své nanicovaté řeči nazvali Blřdofkvicht Chofgluňurk Zblegd.

11 – Přílepek

Poslední kapitolka má trochu zvláštní obsah. K překvapení samotného zapisovatele byla provedena zcela odlišným, normálně srozumitelným vzhledem záznamu. Nejde již o naslouchání. Entita Zblegd, nebo nějaká její obslužná či strážní jednotka (?) se v ní obrací přímo na osobu, která prováděla zápis. Rozhodnout, jde-li o fikci či nikoli, stejně jako stanovit míru (ne)věrohodnosti jiných zaznamenaných informací, jsme se neodvažovali. Zde jsou tedy přeepsaná poněkud znepokojivá slova ze závěru naslouchání, jež snad objasní upozornění v úvodu.

„Ty si snad vážně myslíš, že nic nevím. No ano, mluvím přesně o tobě, co teď pomocí automatického psaní drápeš po papírech jak prašivý pes v posledním tažení. Už vidím tvoje překvapení, až po sobě přečteš co ti přímo vzkazují.

Totéž se týká dalších, kterým se to může dostat do ruky.

Takže naškrabej poslední tři věty, a ber je vážně.

Pokud jste neposlechli varování a dočetli až sem, už o vás vím.

Nepátrejte, zapomeňte.

Ani ve snu nechtějte, abych se někde vynořil.“
